

selle juhhatud adwukadi jure, waid otse kohhe koe ja silma pilk Mardi jure. „Kule naaber!” ütles ta sellele, „praegu andis mulle linnas sinnu adwukat ühhe tähhe, wöera kele sõnnadega; tulle lähme kahheksel seltsis kirrikissanda jure ja passume, et ta meile nende ülle tähhendust annaks.” Sest Mihkel arwas iissienneses: „Kui ma fa Mardile sedda ütleks mis ma jubba linnas kuulsin, egga ta sedda ommeti ei ussu.”

Mart olli warsti walmis ja nenda läksid nad möllemad kirrikissanda jure. Kirrikissand, kes sedda seddelit ülle watas, luges: „Lässeme neid hargi endid nikaua puškada, kanni nad öppiwad ühhest künlast jooma.” — Mihkel lükkas künarnuukaga Mardi külge, küssildes: „Noh, naaber! kas tahhad mulle nüüd sedda koormat samloid tua?”

„Jah, naaber, hea melega!” koëtiis Mart. — Möllemad naabrid jáid párrast kui enne, heaks sõbraks. Need adwukadid piddid agga sest lootusest, nende hårgade taslusid diete puh-

takš pühkida, iissienneste suud puhtaks pühkima.

Kuk ja rebbane.

Üks wanna kuk olli kattufse peal ja laulis rõõmsa heálega. Rebbane, kes temma heált kuulis, tulli ka liggemale ja húdis: „Wanna föbber ja wend! laula mulle fa üks salmitene, ma fulutan jálle sulle suurt rõmu, nenda peseb teine kásji teist!” Kuk laulis selge heálega; agga móyles pool naerul seal jures: „Kes teab, mis udist küllamees toob?”

Rebbane tööstis pea ülles ja ütles: „Kas tead, armas wend! ühte udist?: lomade föddä on nüüd otsas, üks ei kiusa ennamp teist, ja nenda on iggawene rahhu meie rikis, ja tusslin siis keige rebbaste nimmel fa sinnule sedda fulutama; sellepárrast, armas wend! tulle ülwelt mahha, et ma armastuse párrast forra sinnu faela hakan.”

Kuk naeris temma nõu ja húdis: „Krantš